

Charlotte

Charlotte is een uitgave van Van Driel Publishing,
Brugge

© 2023 Van Driel Publishing en Dani van Doorn

Auteur: Dani van Doorn

Redactie: Eline van der Boog

Omslagontwerp: Terence van Driel

Opmaak: Terence van Driel

ISBN: 978 94 93341043

NUR: 342, 344

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tussen Londen & Surrey deel 4

Charlotte

Dani van Doorn

VAN DRIEL PUBLISHING • ROMAN

Met dank aan Saskia Schouten voor haar correcties.

Hoofdstuk 1

Mickleham, februari 1819

Vanaf de vensterbank van haar slaapkamer op Mickleham Hall staarde Lady Erica Charlotte naar de witte verte. Hoewel ze erg van sneeuwlandschappen hield, had ze er op dit moment geen oog voor. Ze was te geschokt door het nieuws dat in de brief stond die ze vasthield. Zojuist had ze hem ontvangen, zogenaamd van haar kennisje Elsa uit Londen. In werkelijkheid kwam het bericht van Alistair Petersham. Niemand behalve haar twee jaar oudere zusje Iris wist dat ze met de Petersham-broers correspondeerde. Voor anderen waren ze de geminachte Petershams, berucht om hun drankzucht en bijbehorend gedrag. Maar sinds gisteren was er nog maar één Petersham, want de oudste broer, Sir Sinclair Petersham, was na een vrij kort leven vol uitspattingen overleden. Ze kon het nog niet helemaal bevatten. Zo jong! Hij was pas zevenentwintig. Alistair schreef haar dat zijn broers hartaandoening hem fataal was geworden. De dokter had hem een jaar geleden al gewaarschuwd dat hij moest stoppen met drinken en hele nachten doorfeesten, omdat het anders zijn dood zou betekenen. Dat had Sir Sinclair haar ook verteld, maar hij kon zijn ongezonde levenswijze niet veranderen, hoezeer ze op hem had ingepraat. Zijn

engel, had hij haar genoemd. 'Je bent de enige vrouw voor wie ik alles op zou willen geven, alleen ben ik niet sterk genoeg. Bovendien is het toch al te laat'. En nu was het voorgoed te laat...

O, kon ze maar huilen; het leek of haar innerlijk op slot zat. Ze besloot naar Iris te gaan om erover te praten, want dit was te veel om in haar eentje te kunnen verwerken.

Met de brief in haar zak liep ze naar beneden. 'Moeder, vindt u het goed als ik vanmiddag weg ben of hebt u me nog nodig?'

Lady Mickleham keek op. 'Nee kind, doe gerust wat je wilt. Ik heb je niet nodig.'

Charlotte zocht haar beugeltasje op. Natuurlijk niet, niemand had haar nodig. Als ze 's morgens haar dagelijkse klusjes afwerkte, zoals moeder helpen met haar correspondentie, was ze de rest van de dag overbodig.

Ineens fronste haar moeder. 'Erica, naar wie wil je toegaan?'

'Ik heet Charlotte, of Lottie,' antwoordde Charlotte automatisch. 'U hebt me zelf zo genoemd, moeder.'

'Ja, dat weet ik wel, maar we noemen je al meer dan twintig jaar Erica. Je kunt niet verwachten dat ik ineens overstap op Charlotte, of Lottie.'

'U had me nooit anders moeten noemen, moeder,'

ging Charlotte ietwat plagend verder. ‘Maar u durfde niet tegen oma in te gaan, die per se wilde dat ik dezelfde naam kreeg als zij: Erica.’

‘Ach, dat levert je levenslang honderd pond per jaar op, dus zo erg is dat niet, denk ik,’ antwoordde haar moeder onverwacht ad rem.

Charlotte snoof. ‘En om op uw vraag terug te komen: ik ga naar Iris.’

Haar moeder keek weer bedenkelijk. ‘Zou je dat wel doen? Iris en Jeremy zijn pas een maand getrouwd en ze moeten elkaar nog beter leren kennen.’

‘Ja, want ik moet er echt even uit en Iris en ik bespraken altijd alles samen. Dat mis ik.’

‘Goed, maar als je denkt dat je ze stoort, ga je zo gauw mogelijk weg.’

‘Ja, moeder. Tot straks.’ Kreeg ze een opdracht mee alsof ze nog een kind was! Opstandig pakte ze zich in de vestibule warm in. Ze zou maar niet vertellen dat ze de vorige keer bijna een slaapkamergebeuren had verstoord. Wist zij veel dat pasgetrouwde mensen zoiets ook overdag deden? Iris en Jeremy kwamen juist met blozende wangen de trap af toen Charlotte werd binnengelaten en verzekerden haar opgewekt dat ze hen niet stoorde. Hopelijk was haar timing ditmaal beter.

Met haar dikste cape om en haar bontlaarzen aan liep Charlotte door de sneeuw naar Black House,

dat een paar honderd meter van Mickleham Hall lag. Ze benijdde Iris om haar nieuwe leven waar ze zelf vorm aan kon geven... Zowel haar zussen Iris en Jasmine, als haar broer Marcus waren de afgelopen twee jaar getrouwd met de liefde van hun leven. Alle drie voelden ze zich in Mickleham als een vis in het water, ondanks de verwachtingen waar ze als dochter of zoon van de graaf aan tegemoet moesten komen. Charlotte had echter schoon genoeg van haar rol als derde dochter van Lord en Lady Mickleham, ze wilde zichzelf zijn!

Iris haalde haar binnen als de verloren zus. ‘Het kan hier behoorlijk stil zijn als Jerry er niet is. Thuis had ik altijd mensen om me heen, dat is best wennen, hoor.’

‘Gelukkig heb je Olly.’ Charlotte gooide haar cape over de kapstok en bukte zich om de springerspaniël, die haar enthousiast kwam begroeten, over zijn kop en rug te aaien.

‘Ja, gelukkig wel, maar hij zegt zo weinig terug als ik tegen hem praat.’ Iris stak haar tong uit. ‘We denken erover om er een hond bij te nemen, dan kunnen ze met elkaar spelen.’

‘Zou je niet even wachten, misschien komt er al gauw een baby en dan gebeurt alles tegelijk.’

‘Ja,’ verzuchtte Iris, die zich in een stoel liet vallen. ‘Daar hebben we het ook over gehad. Maar stel dat

er iets met Olly gebeurt. Ik moet er niet aan denken, maar dan zou een tweede hond afleiding en troost bieden. Anders val ik in een diep gat.'

'Dat is waar, die hond is bijna je kind.' Charlotte plofte ook ergens neer, terwijl Iris zich over het theeblad boog dat net was binnengebracht. Gezellig was het hier met die oude meubels uit het landhuis van Jerry's voorouders. Hier hoefde je er niet zo op te letten of je ergens een krasje of een vlek op maakte, alles was om te gebruiken.

Terwijl haar zus haar een kop thee aanreikte, keek ze haar onderzoekend aan. 'Wat is er aan de hand, is er nieuws over de Petershams gekomen? Wat heeft Sir Sinclair nu weer uitgehaald? Per ongeluk een barones pootje gelicht op een bal?'

Charlotte trok een grimas en zette veiligheidshalve haar kopje neer. 'Hij kan niemand meer pootje lichten. Hij is gisteren overleden.' Meteen brak ze in snikken uit. Eindelijk!

'Lottie toch! Nu al en zo jong...' Iris kwam bij haar op de stoelleuning zitten en legde haar arm om haar schouders. Charlotte was blij dat haar verstarring verbroken was en snikte tot ze niet meer kon. Intussen was Olly bij haar komen staan met zijn kop in haar schoot en ze legde haar hand op zijn zachte vacht. 'Lieve Olly, je wilt altijd iedereen troosten, hè?'

‘Hield je toch van Sir Sinclair, dat het je zo raakt?’ vroeg haar oudere zus.

Charlotte schudde haar hoofd. ‘Als een vriend. Een lastige, eigenwijze, maar ook bijzondere vriend. Ik weet wel dat de meeste mensen een hekel hadden aan die “dronken brulapen” zoals ze genoemd werden. Maar Alistair drinkt al een jaar niet meer en Sinclair was nooit meer stomdronken als ik hem ontmoette.’

Iris trok haar wenkbrauwen op. ‘Waar ontmoetten jullie elkaar dan? Dat ging zonder toestemming van vader en moeder, neem ik aan.’

‘Natuurlijk. We zagen elkaar ’s avonds onder het oog van de andere gasten in de balzaal van Almack’s of bij bals en tuinfeesten bij kennissen. Maar we spraken ook weleens af in het park of in een leeszaal.’

Iris trok een gezicht. ‘Riskant... Als bekenden je daar hebben gezien, kan dat je je goede naam kosten.’

‘Belachelijk!’ viel Charlotte uit. ‘De eerste keer kwam ik hem per ongeluk tegen en toen maakten we een praatje over dichters en welk werk ons het meeste aansprak. Dat is toch heel normaal?’

‘Ja, maar als jullie elkaar daar vaker zien, en ook nog eens in het park, gaat dat al gauw rond. Je bent een Palmerton en De Petershams waren berucht, dat maakt uit.’

Charlotte keek boos weg. ‘Bah, ik wil nooit meer meedoen aan een Londens balseizoen als alles wat je doet op een goudschaaltje wordt gewogen.’

‘Nee, van mij hoeft het ook niet meer, ik houd van het landleven,’ antwoordde Iris tevreden. Ze wreef haar zusje nog even over haar rug. ‘Vertel eens verder over Sir Sinclairs overlijden.’

Charlotte vertelde wat er in Alistairs brief stond over de hartaandoening. ‘Hij is er zelf ook stuk van, maar tegelijkertijd dankbaar dat zijn broer niet lang hoefde te lijden en in vrede is gegaan.’

‘Dat is zeker waar en dat laatste heeft hij mede aan jou te danken, neem ik aan. Maar als je ineens je enige broer kwijt bent... Wij kunnen ons dat niet zo goed voorstellen omdat we met zijn vijven zijn.’ Iris staarde naar de vuurvlammen in de grote open haard.

‘Alistair vertelde eens dat hun vader om niets driftig werd. Maar zijn broer ving altijd de klappen voor hem op. Sinclair nam de schuld op zich of hij ging tussen hen in staan.’

Iris huiverde even. ‘Wat heldhaftig, zeker voor een kind. Zulk geweld binnen het eigen gezin kunnen wij ons helemaal niet indenken. Die vader moet wel een vreselijke man zijn geweest.’

‘Hij was ook aan de drank. Voor Alistair een dubbele reden om ermee te stoppen.’

‘En wat gaat die nu doen? Zich aan jouw voeten werpen als je toekomstige man?’ vroeg Iris met een glimlachje.

‘Tja, dat hoop ik natuurlijk wel. Maar zij waren er allebei van overtuigd dat ik de gevoelens die Sinclair voor me zou hebben beantwoordde, en dat we zielsverwanten waren. Maar tegelijkertijd maakte Alistair me duidelijk dat hij ook iets voor mij voelde.’

Iris ging op de poef naast haar zitten en vroeg gretig: ‘Hoe deed hij dat dan?’

‘Hij zei net als Sinclair dat hij al mijn wensen en verlangens zou willen waarmaken. En hij hield vaak mijn hand vast en kon me dan zo trouwhartig aankijken met die lieve bruine ogen van hem.’

‘Dat klinkt inderdaad als een verborgen liefdesverklaring,’ zei Iris nadenkend. ‘Verwacht je dat hij binnenkort hierheen komt?’

‘Dat hoopte ik dus ook al, maar in tegenstelling tot zijn broer gaat hij het landgoed van hun overleden vader nieuw leven inblazen. Eerst moet Alistair daar zijn broer begraven, omdat alle baronets van Brentwood er liggen. En daarna gooit hij zich op landgoedzaken. Weet je dat Sinclair expres het landgoed verwaarloosde als een soort wraak op zijn vader? Alles wat die man had opgebouwd moest kapot.’

‘Dat is wel heel onverantwoord als je bedenkt hoeveel mensen er voor hun levensonderhoud van af-

hankelijk zijn.’ Iris keek bedenkelijk. ‘Alistair heeft blijkbaar ook een nieuwe bladzijde omgeslagen sinds jij in hun leven bent gekomen.’

‘Och, ik weet niet of ik daar zoveel mee te maken heb. Meer een samenloop van omstandigheden, denk ik.’ Charlotte pakte de brief uit haar gehaakte buideltje en begon voor te lezen.

Ik zal er mijn handen vol aan hebben om alles weer in orde te krijgen nadat het drie jaar heeft stilgelegen. Anders was ik zeker gauw naar Mickleham gekomen om je iets te overhandigen dat Sinclair je nagelaten heeft. Je weet hoeveel hij om je gaf en voor wie hij het laatste jaar zijn gedichten heeft geschreven.

Charlotte keek op. ‘Misschien dat Sinclair zo extreem leefde omdat hij een kunstenaar was, die nemen dingen vaak anders op. Zijn poëzie is echt heel bijzonder. Ik neem aan dat dit over het boekje met gedichten gaat dat hij zou laten drukken en dat hij aan me wilde opdragen.’

‘Dat laatste zou terecht zijn, want jij was zijn steun en toeverlaat toen iedereen hem en zijn broer in de steek had gelaten.’ Iris draaide zich naar het blad om twee muffins te beboteren en met jam te besmeren. Daarna hield ze het bordje tussen haar en Charlotte in zodat ze er beiden van konden snoepen. De

spaniël voor het vuur keek meteen belangstellend op. ‘Nee, Ol, dit is niet jouw eten.’

Met een verongelijkte zucht liet hij zijn kop terugvallen op het kleedje, terwijl zijn ogen melancholiek van de een naar de ander keken.

De zusjes lachten even en daarna vervolgde Iris: ‘Ik denk dat je Sir Sinclair zo goed begreep omdat je zelf ook kunstzinnig bent.’

‘Hoezo?’

‘Je tekent heel goed en je borduurt complete landschappen met allerlei soorten materiaal. Ik heb nog nooit zulke kunstwerken gezien als de schilderijen die jij maakt. Dat zal toch wel een band tussen jullie geschieden hebben. Als Sir Sinclair niet was overleden, zou je dan van hem zijn gaan houden?’

‘Nee,’ antwoordde Charlotte meteen. ‘Ik zou een zuiplap en rokkenjager die zijn leven niet wilde verbeteren nooit kunnen respecteren. Waarschijnlijk ging hij het afgelopen jaar niet meer achter vrouwen aan, maar dat drinken... afschuwelijk! Dan kun je geen goede vader voor je kinderen zijn.’

‘Ik ben blij dat je er zo over denkt. En stel dat Sir Alistair, want nu draagt hij de titel, terugvalt in zijn oude gewoonten? Omdat het landgoedleven hem zwaarder valt dan verwacht, of omdat de herinneringen aan zijn ongelukkige jeugd hem weer parten gaan spelen. Hun moeder was toch overleden toen

ze klein waren?’

‘Ja, dat was het begin van de ellende,’ mompelde Charlotte. Stel dat Alistair inderdaad terugviel? ‘Iemand moet toch opnieuw kunnen beginnen, Ier? De Bijbel staat vol met dat soort verhalen.’

‘Dat is zo, Eri, eh Lottie,’ zei Iris. ‘Maar dan heb ik liever dat hij dat experiment met iemand anders aangaat dan met mijn lievelingszusje. En anders pas over een paar jaar, als hij bewezen heeft standvastig te kunnen zijn.’

‘Ik geloof wel dat hij dat is,’ antwoordde Charlotte peinzend. ‘De diagnose van Sinclairs hartkwaal heeft zoveel indruk op Alistair gemaakt, dat hij de drank voortaan liet staan en zich wijdde aan het welzijn van zijn broer. Alistair zorgde dat hun appartement in orde bleef, dat er normaal werd gegeten en dat de dokter regelmatig kwam.’ Alistair was een man van karakter, dacht ze. Echt het soort man voor haar. En hij had ook nog de donkere ogen en het krulhaar waar ze zo van hield. ‘Zijn blik straalde sindsdien zoveel vriendelijkheid uit dat je werkelijk kon zien dat hij een nieuw mens was geworden.’

Iris was aan een tweede muffin begonnen. ‘Dus jij hoopt dat hij binnenkort op de stoep van Mickleham Hall staat met dat dichtbundeltje. En dat hij daarna vraagt of hij je het hof mag maken. Alleen zal hij dat niet zo gauw doen als hij denkt dat je om zijn broer

treurt.'

Charlotte zuchtte. 'Ik snap niet hoe ze erbij kwamen, want ik heb nooit iets in die richting gesuggered.'

'Nee, maar als Erica, alias Lottie, heb je uit de goedheid van je hart die man zoveel aandacht gegeven dat hij dat voor liefde aanzag. Niets gewend waarschijnlijk.'

'Ik weet het niet... Het kan nog wel een paar weken of maanden duren voordat ik Alistair zie,' besloot Charlotte ietwat moedeloos. 'Jij zegt dat het hier stil is als je alleen thuis bent, maar thuis is er nu ook niets meer aan. Vader en moeder gaan meer in elkaar op sinds vader de landgoedzaken aan Jeremy en Marcus overlaat.'

'Ons *enfant terrible* Distel woont toch nog thuis?' Iris trok haar wenkbrauwen op.

'Voor haar is het ook te rustig, dus daar heeft ze wat op gevonden. Overdag heeft ze tot twee uur les van haar gouvernante. Daarna vertrekt ze naar Marcus voor een extra moeilijke les van onze geleerde broer of schoonzus. Dan gaat ze voor de gezelligheid even langs bij zus Jasmine om de baby te observeren. Jongetjes begrijpt ze heel goed, zegt ze, maar meisjes niet, daarom heeft ze besloten ons nichtje Cynthia te bestuderen gedurende haar jeugd,' eindigde Charlotte plechtig. Daarna grinnikten ze allebei om de

eigenzinnigheid van hun elfjarige zusje.

‘Ze komt hier ook dagelijks om met Olly te knuffelen of te spelen,’ beaamde Iris toen. ‘Dus je ziet haar overdag nauwelijks?’

‘Ze heeft het er al over gehad om permanent bij jou, Jaz en Marcus te gaan wonen. Steeds wisselend van adres, al naargelang ze behoefte had aan verandering. Dat vond vader natuurlijk geen goed idee.’

‘Arme Distel. Het is ook wel heel saai om geen leeftijdsgenoten te hebben. Wij hadden elkaar...’

‘Ik doe mijn best, maar blijkbaar ben ik niet interessant genoeg. Gelukkig wil ze ’s avonds wel een spelletje met me doen of voorgelezen worden.’ Charlotte liet een lange zucht. ‘Ik voel me zo overbodig... Ik wilde dat ik ergens anders kon verblijven; ik snak naar verandering van omstandigheden en mensen die nog geen verwachtingen van me hebben.’

‘Zodra ze horen dat je een titel hebt, zijn er al verwachtingen. Dat is wat God je heeft toebedeeld, Lottie, dus je zult ermee moeten leren leven.’

‘Mm.’ Charlotte kon zich er niet zomaar bij neerleggen. ‘Ik ga nog even naar Elena en Marcus. Misschien hebben zij in hun kennissenkring iemand die gezelschap of verpleging nodig heeft. Ik wil eruit!’

‘Succes, ik blijf hier lekker bij het vuur zitten.’

Charlotte nam nog een kop thee met een muffin en stond toen op. Meteen sprong Olly ook blij overeind.

Quasi-geplaagd hief Iris haar handen. ‘Goed dan, ik loop met je mee naar Fredley Manor. Olly staat erop.’ Prompt hobbelde de spaniël een rondje om zijn as van plezier.

Grinnikend antwoordde Charlotte: ‘Olly zal ik ontzettend missen als ik ergens anders ben, hij heeft zoveel karakter.’ Ze liepen naar de hal.

‘Gelukkig, je lacht weer,’ zei Iris en pakte haar even vast. ‘Erica zonder grapjes is een onwaarschijnlijke combinatie.’

Charlotte haalde haar schouders op. Ze zag zichzelf de komende dagen niet veel grapjes maken.

Bij Fredley Manor aangekomen, werden ze hartelijk ontvangen door hun schoonzus Elena. ‘Marcus is met Jeremy naar Leatherhead om iets te regelen bij vaders jurist. Hij zal zo wel thuiskomen.’ Ze namen plaats in de salon. Daar keek Elena een beetje bezorgd naar Charlotte. ‘Wat is er, meisje? Je ziet eruit alsof je iets dwarszit.’

Charlotte barstte meteen los: ‘Ik heb genoeg van Mickleham Hall, Mickleham en mijn titel. Ik wil ergens anders heen, waar ik gewoon Miss Brown of zo kan zijn.’

‘O la la,’ zei Elena. ‘Daar zullen je statige ouders en ook Marcus het niet mee eens zijn.’

‘Dat hoeven ze niet te weten. Ze zouden onnodig beledigd en gekwetst zijn,’ zei Charlotte een beetje

defensief. ‘Van de zomer word ik meerderjarig, dan kan ik mijn eigen beslissingen nemen.’

‘Maar je wilt toch niet breken met vader en moeder?’ vroeg Iris geschokt.

‘Nee, natuurlijk niet! Ik wil alleen een tijdje ervaren hoe het is om gewoon te zijn. Miss Charlotte Brown of White. Eens kijken of mensen dan nog zo aardig en voorkomend tegen me zijn. Of dat ik dan ineens niet meer meetel.’

‘Ja, dat zal wel uitmaken,’ zeiden Elena en Iris gelijktijdig, waarop Elena vervolgde: ‘Niemand met verstand zal onbeleefd zijn tegen de dochter van de graaf van Mickleham. Zo’n invloedrijke man wil je niet tegen je in het harnas jagen.’

Charlotte humde veelzeggend. ‘Juist. Dus wat vinden mensen werkelijk van me? Dat weet ik niet.’

Iris reageerde meteen. ‘Maar Lottie, het zijn de gewone mensen die je zo behandelen. Wat maakt het uit hoe die over je denken? Met hen hoef je toch niet op gelijke voet te staan. Gelukkig.’

‘Dat zou ik graag uit willen vinden,’ hield Charlotte stug vol. ‘Of ik het leuk vind om op gelijke voet met allerlei soorten mensen om te gaan.’

‘Dat gaat niet. Mensen zonder geld en ontwikkeling zullen altijd tegen je opkijken,’ antwoordde Iris.

‘Maar Elena gaat als arts ook om met mensen uit alle lagen van de bevolking,’ wierp Charlotte tegen.

‘O, maar Elena krijgt wel respect, hoor. Ze straalt gewoon uit dat ze een dame is en ze verleent medische hulp. Als mensen dan nog onbeleefd zijn, verdienen ze haar aandacht niet.’

‘Rustig aan, Iris,’ kwam Elena tussenbeide. ‘Er zijn altijd mensen die je schofferen terwijl je ze helpt. Maar ik heb een eed afgelegd waarin ik beloof dat ik iedereen die hulp nodig heeft zal behandelen. Het is mijn roeping en dat hoort erbij.’

Charlotte zuchtte weer. ‘Had ik maar een roeping. En zeg nu niet dat ik schilderijtjes kan borduren want daar zit niemand op te wachten.’ Elena en Iris sloten gelijktijdig hun mond en ze giechelde. ‘Net twee visen.’

Olly was intussen weer bij haar komen staan om zijn kop op haar knie te leggen.

‘Ik heb het gevoel dat je meer dwarszit dan je positie hier in Mickleham. Je komt zo verdrietig over en Olly probeert je te troosten,’ zei Elena met haar gebruikelijke opmerkingsgave.

De tranen schoten Charlotte alweer in de ogen. ‘Ja, dat deed hij net ook, toen ik moest huilen. Sir Sinclair is gisteren overleden, zijn jongere broer schreef het me.’

Elena sloeg haar hand voor haar mond. ‘Ik had het nog niet in de krant zien staan. Wat erg, Lottie. Je was toch op hem gesteld, volgens mij.’

‘Ja, als een vriend,’ snuffte ze. ‘Meer niet. Maar dat maakt het niet minder erg, want ik mocht hem zo graag. Gek genoeg.’ Ze herhaalde wat ze aan Iris had verteld over de jeugd van de Petershams.

‘Hij was dus eigenlijk niet zo’n waardeloos figuur als we allemaal dachten,’ zei Elena.

‘Nee, want zijn gedichten zijn ook heel mooi. Heel gevoelig. Hij kwam iedere keer met iets nieuws dat hij aan me opdroeg.’ Ze glimlachte door haar tranen heen. ‘Ik was belangrijk voor hem. Hij had me nodig en dat was een bijzondere ervaring.’

Elena fronste haar fijn gevormde wenkbrauwen. ‘Maar Lottie, toen je moeder ziek werd, was jij toch degene die het grootste deel van de huishouding op je nam? En nadat Iris haar ongeluk had gehad, heb jij haar erdoorheen gesleept.’

‘En jij en Marcus!’ zeiden Charlotte en Iris als uit één mond.

‘En Jeremy’s brieven,’ eindigde Iris met een dromerig glimlachje.

Elena keek even geamuseerd naar Iris. ‘Goed, wij vieren dan. Maar Lottie, jij was echt belangrijk voor Iris.’

‘En nu is dat weer voorbij,’ antwoordde ze gelaten. ‘Sinds jullie en Jasmine getrouwd zijn, hebben jullie alle drie iemand voor wie je onmisbaar bent. Jij en Jaz zelfs dubbel omdat jullie een kindje hebben. Maar ik

blijf alleen achter op Mickleham Hall, terwijl vader en moeder een soort tweede wittebroodsweken lijken te hebben, en Distel overal liever is dan bij mij. En intussen zit ik me te vervelen. Bovendien wil ik weten wie ik ben. Wie ik écht ben als ik niet Lady Erica van Mickleham Hall ben. Er kunnen dingen in je leven gebeuren waarbij dat soort zaken helemaal niet meer van belang zijn en waarbij je teruggeworpen wordt op jezelf. Het lijkt me wel zo handig om mezelf dan te kennen.'

Elena knikte begrijpend. 'Je wilt terug kunnen vallen op je innerlijke krachten. Ik snap die wens toch wel, omdat ik, voordat ik met Marcus trouwde, daar ook mee worstelde. Ik zat vast in mijn eigen toekomstwensen. Ik wilde arts zijn omdat ik ervoor was opgeleid. Maar ik wilde ook graag een echtgenoot, het liefst een Engelsman zoals mijn vader, terwijl de doorsnee Brit gruwet van lady's in het doktersvak.'

'Zoals onze Marcus,' glimlachte Iris. 'Maar God bracht jullie toch bij elkaar, Elena. En Jeremy en mij ook, al voelde ik me eerst te veel boven hem verheven. En zo zal hij jou en je toekomstige ook bij elkaar brengen, Lottie.'

'Ja, alleen geloof ik niet dat die toekomstige man hier in Mickleham woont. En ik voel er ook niets voor om te gaan zitten wachten op de ware Jakob. Afgezien daarvan wil ik nog steeds weten wie ik ben.'

Koppig hief Charlotte haar kin op.

‘Je bent erg serieus,’ verzuchtte Elena. ‘Dat is vaker het geval met mensen die graag grapjes maken. Mijn nichtje Pippa is zo. En ik ook wel, denk ik.’

‘Zeker, anders was je geen arts geworden,’ zei Charlotte. ‘Wat ik wilde vragen, Elena: weet jij niet toevallig iemand die een gezelschapsdame of een soort verpleegster nodig heeft? Zodat ik een tijdje ergens anders kan zijn?’

‘En nodig kan zijn,’ vulde Iris aan. ‘Je wilt nut hebben in het leven, dat is een mooie eigenschap, vind ik.’ Ze was even stil en constateerde toen opgewekt: ‘Ik geloof niet dat ik veel nut heb.’

Haar zus en schoonzus grinnikten.

‘En zit je daarmee?’ vroeg Elena. ‘Volgens mij niet. Trouwens, je man heeft je heel erg nodig, hoor.’

Iris keek ineens ondeugend. ‘Dat merk ik, ja. Hij komt vaak tussendoor thuis voor een kus en zo.’

Terwijl Elena lachte, keek Charlotte een beetje opgelaten weg. Dit soort dingen stoorden haar ook. Sinds Iris getrouwd was, werden er opmerkingen gemaakt die ze als ongetrouwde vrouw niet goed wist te interpreteren. Iris was voor haar niet meer de kameraad die ze altijd was geweest. Ach, zodra ze zelf ging trouwen kwam dat wel weer terug, troostte Charlotte zichzelf.

‘Trouwens, ik heb een karweitje waar ik hulp bij

nodig heb,' begon Elena. 'Misschien is het iets voor een van jullie of voor jullie allebei.' Ze stond op en liep naar haar werkkamer naast de salon, om terug te komen met een stapel papieren. 'Zoals jullie weten ben ik bezig met een boek over de zwangerschap en het baren. Ik ben al een heel eind op weg. Marcus leest mijn teksten door en verbetert mijn Engels. Het blijkt namelijk dat ik het Engels in schrift niet zo goed beheers als ik dacht.' Ze keek een beetje beschaamd.

'Je bent ook niet in Engeland opgegroeid,' zei Charlotte. 'Dus dat is logisch.'

'Ja, dat maakt duidelijk uit. Marcus heeft correcties in de kantlijn geschreven. Nu moet het overgeschreven worden, maar als ik dat doe, maak ik weer nieuwe fouten. Hopeloos is het,' verzuchtte ze.

Iris ging rechtzitten. 'Ik wil het wel overschrijven, hoor! Het lijkt me reuze interessant en dan doe ik ook iets nuttigs. Zullen we dat samen doen, Lottie?'

'Ja, gezellig!' Charlotte monterde helemaal op bij het idee dat ze iets nuttigs kon doen, en ook nog samen met Iris. Zeker weten dat ze het nodige plezier zouden hebben. 'Dan kunnen we elkaar helpen als we er niet uitkomen.'

'O, geweldig, wat ben ik daar blij mee!' Elena zuchtte diep. 'Van Marcus kan ik niet verwachten of verlangen dat hij dat ook nog doet. Hij heeft genoeg op zijn bordje met het landgoed en dan óók nog dat

van vader erbij.’

‘Jerry is heel blij met Marcus betrokkenheid, want vader heeft het totaal losgelaten,’ beaamde Iris. Tegen haar jongere zusje ging ze verder met: ‘Kom je dan morgenochtend naar mij?’

‘Maar al te graag, dan zie ik een andere omgeving, en jou en Olly erbij. Zit ik jou en Jeremy dan niet in de weg?’

‘Welnee, en als we een vaste tijd afspreken, dan weet Jerry waar hij aan toe is. Hij is zeer gesteld op zijn schoonfamilie, maar hij wil me zo graag voor zichzelf hebben en omgekeerd ook. Onze thee-uurtjes bij de open haard zijn precies zoals ik me voorstelde,’ eindigde ze dromerig. ‘Nu nog één of twee honden erbij en dan is het perfect...’

Elena knipoogde naar Charlotte. ‘Totdat je kinderen krijgt, dan zijn die honden ineens wel erg groot en lastig.’

‘Ja, we kijken het nog even aan.’

‘Hoe is het met Pippa?’ vroeg Charlotte toen. ‘Ze was toch in verwachting?’

‘Ja, we moeten bidden dat het kindje nu blijft zitten, want haar dokter vreest dat ze het weer zal verliezen. Zo verdrietig. Haar en mijn moeder hebben dat ook zo vaak meegemaakt. Wat een geluk heb ik dan met ons jongetje...’ Elena keek naar buiten, haar gezicht een beetje triest. Maar daar was Olly al met zijn kop

op haar schoot om haar te troosten. ‘O, Ol, wat ben je toch lief!’ Ze boog zich naar hem toe om een kus op zijn kop te drukken.

‘Dag dames. Zeg, dierbaar vrouwmens, hadden we niet afgesproken dat je dat niet meer zou doen, honden zoenen?’

Verbaasd keken ze om naar de open kamerdeur waar Marcus op de drempel stond.

‘Marcus, wat ben je lekker vroeg! En geen honden zoenen was toen ik in verwachting was, Marcus. Nu is het vast niet meer schadelijk.’

‘Kus mij dan ook maar,’ zei hij met een grijns en kwam naar haar toe om zijn wens tot werkelijkheid te laten maken. Charlotte keek een beetje vertederd toe.

Daarna sprong Olly tegen Marcus op, die even met hem kroelde. ‘Brave jongen, heb je me gemist? Je bent gek op mannen, hè? Al die vrouwen zijn niets voor een vent als jij.’

Iris maakte zich langer. ‘Ahum, als Olly moet kiezen tussen Jeremy en mij, blijft hij tussen ons in staan, hoor.’

‘Een heel verstandige hond die geen echtelijke twist wil uitlokken,’ antwoordde Marcus plagend. ‘Iemand een portje? Ik ben eraan toe na die koude rit, brrr...’

‘Ik ga weer naar huis, want Jeremy zal ook wel op weg zijn, neem ik aan, Marcus?’ Iris was gaan staan.

‘Ja, hij ging regelrecht naar zijn heerlijke vrouw, zei hij.’ Grinnikend schonk Marcus een glas in voor Charlotte en zichzelf.

Iris pakte de riem. ‘Dames en heer, tot de volgende keer. We gaan naar huis, Olly. Naar Jeremy!’ Prompt hobbelde Olly weer zijn rondje om zijn as, waarna hij haar de kamer uit volgde.

‘Het blijft een mooi duo,’ zei Marcus met een glimlach. ‘Maar ik ben toch blij dat die hondenknul niet bij ons woont.’ Hij klopte de hondenharen van zijn broek voordat hij ging zitten.

Charlotte dronk haar port, terwijl Marcus vertelde hoe het hun in Leatherhead was vergaan.

Na een kwartiertje zag ze dat het al donker werd. ‘Ik moet gaan; vader en moeder weten niet waar ik blijf.’

Marcus keek naar buiten. ‘Het is nu te donker om alleen te lopen. Ik laat Jeff je wel even brengen met het koetsje. Hij rijdt graag door het dorp. Kan hij op de terugweg bij zijn meisje op bezoek.’ Marcus liep de kamer uit.

‘Marcus is leuk met zijn personeel. Bij ons op de Hall is alles zo stijf, bah!’ Charlotte trok een gezicht. ‘Jeremy weet ook altijd de juiste toon te treffen en Iris probeert dat nu na te doen bij hun bedienden. Maar soms is ze weer niet resoluut genoeg en dan maakt haar nieuwe dienstmeisje de kachel met haar

aan.’ Charlotte grinnikte. ‘O, en Elena: wat we net besproken hebben over Sinclair en over ergens anders verblijven onder een gewone naam, dat vertel je toch niet aan Marcus? Hij zal het er vast niet mee eens zijn.’ Ze zag Elena even nadenken.

‘Ik zal niets vertellen over de vriendschap tussen jou en Sinclair, want ik weet hoezeer hij tegen elk contact tussen de Petershams en zijn zussen was. Dat is nu niet meer belangrijk omdat Sir Sinclair is overleden en je Alistair voorlopig niet meer ziet. En dat tweede, het verzwijgen van je naam en titel in een andere plaats, dat komt pas aan bod als het zover is. Maar ik kan daar echt niet over zwijgen, dat zou hem diep kwetsen.’

Charlotte knikte. Ergens kon ze zich wel voorstellen dat Elena dat laatste niet tussen haar en Marcus in wilde laten komen. Ze was tenslotte zijn zus en niet die van Elena. Maar dat ze Alistair voorlopig niet zou zien, was hopelijk niet waar. Hij zou haar toch wel een bezoek brengen? Of durfde hij niet naar Mickleham te komen, waar men te goed wist van zijn vroegere levensstijl?

Marcus kwam grijnzend binnen. ‘Jeff straalde van genoegen. Hij was al van plan om naar zijn vriendinnetje te gaan, maar nu kan hij met het koetsje. Dat maakt indruk op meisjes.’

Charlotte stond op. ‘Tot ziens en bedankt voor het

gesprek, Elena!’ Nadat ze zich in de hal weer had ingepakt tegen de kou, liep ze naar buiten waar het koetsje net kwam aanrijden. Eenmaal onder het huifje wikkelde ze zich in de dekens. Allemaal dingen die in haar huidige positie normaal waren. Gehaald en gebracht worden, bedienen voor je laten rijden, je lekker inpakken. Als Miss Brown of White moest ze dat soort zaken zelf gaan organiseren. Dan moest ze zich lopend verplaatsen of aan mensen vragen of ze mee mocht rijden en misschien bibberen van de kou omdat er voor haar geen deken was. Ze zou om gunsten moeten vragen die best weleens geweigerd zouden kunnen worden. Het leek haar een interessante ervaring. *O Heer, geef me de kans om ergens anders te zijn, om te ontdekken hoe ik wil leven en hoe ik mezelf kan worden, zoals U mij hebt bedoeld.*

Hoofdstuk 2

Mickleham, maart 1819

Zes weken later liepen Iris en Charlotte samen naar Elena, een ingepakte stapel papier onder Charlottes arm. ‘Nu de sneeuw weg is, is het wel makkelijker lopen, maar de natuur ziet er zo doods uit omdat er veel is afgestorven,’ mopperde ze. Ze was weer een beetje somber. Van Alistair had ze nog niets gehoord en vandaag was er een einde gekomen aan de leuke samenwerking met Iris, want het manuscript was gekopieerd in tweevoud. Ze hadden samen gepuzzeld op Elena’s lastige handschrift en gelachen om de dingen die ze verkeerd hadden begrepen. Ook de materie zelf was boeiend, zij het soms wat angstaanjagend, als je las wat er tijdens een zwangerschap en bevalling mis kon gaan. Elena had hen van tevoren gerustgesteld met de woorden: ‘Maak je niet druk om alle complicaties. Veel zwangerschappen en bevallingen verlopen gewoon.’

‘Voor mijn gevoel kunnen we nu bijna zelf een bevalling begeleiden,’ zei Charlotte tegen haar oudere zus.

‘Ja,’ antwoordde die. ‘Het was heel interessant om te lezen. Er is trouwens een nieuw nest spaniëls geboren bij de jachtopziener van Norbury Park. Ik dacht dat het leuk zou zijn om een broertje van Olly erbij